

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Mester Csaba (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Cseszlai János (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. április 5-én kelt 33.P.22.472/2009/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám alatt, az alperes részéről 17. és 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja, és a keresetet teljes egészében elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000 (kétszázötvenezer) forint + áfa első- és másodfokú perköltséget, és a Magyar Államnak külön felhívásra 360.000 (háromszázhatvenezer) forint kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnevét az általa kiadott lapban megjelent cikk címének azon valótlan állításával, hogy „...”, továbbá, hogy „...”, és a sértő, bántó hangvételű közlések egyben sértették a becsületét, emberi méltóságát.

A jogsértés megállapításán túl kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől, az elégtétel adására kötelezését és 4.000.000 forint, valamint járulékai iránt kártérítés iránti igényt is előterjesztett.

Előadta, hogy férje halála rendkívüli módon megviselte és szenvedéseit fokozza az, hogy érzéseire, gyászára, lelkiállapotára tekintet nélkül jelentek meg a jogsértő tartalmú cikkek.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A címdoldalon megjelent cím vonatkozásában előadta, hogy egy szokásos újságírói stilisztikát követve, egy általánosan megformálódott társadalmi véleményt, értékítéletet próbált érzékeltetni, ezáltal jogsértést nem követett el.

Kiemelte, hogy a felperes a nem vagyoni kártérítés iránti igényét az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem igazolta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes által kiadott ... című hetilap 2008. ... napján megjelent számában az alperes megsértette a felperes jóhírnevét és emberi méltóságát a címlapon annak a fő címnek és alcímnek együttes közlésével, hogy „...”, és „...” valótlanul állította, hogy a felperes lábbal tiporta ... emlékét.

Az elsőfokú bíróság az alperest a további jogsértéstől eltiltotta és kötelezte, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követően kiadott lapszámában a sérelmezett közleménnyel azonos helyen, azonos betűméretben tegye közzé a jelen ítélet jogsértést megállapító rendelkezését, sajnálkozásának egyidejű kifejezésével.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 600.000 forint tőkét, valamint ennek ... napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatait, míg az ezt meghaladó keresetet elutasította. Felhívta a felperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 204.000 forint illetéket. Az alperest arra hívta fel, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 36.000 forint illetéket.

Megállapította, hogy az ezt meghaladó költségeiket a peres felek maguk viselik.

Az ítélet indokolásában ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, a 7. § (1) bekezdését, a 8. § (1) bekezdését, az 54. § (1) bekezdését, az 59. § (1) bekezdését, a 61. § (1) és (2) bekezdését, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Római Egyezmény 1993. évi XXXI. törvény 10. cikkének 1. és 2. pontját, a Ptk. 75. § (1), (2), (3) bekezdését, a 76. §-át, a 78. § (1)-(2) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK. 12. és 14. számú állásfoglalását, a sajtóról szóló jelen perre alkalmazandó 1986. évi II. törvény 2. § (1) bekezdését, a 3. § (1) bekezdését, a 11. § (1) bekezdését, az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB számú határozatát, a 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozatát.

Az általános szabályok kiemelését követően kifejtette, hogy a cikk címdoldalon való megjelentetése a nagyobb figyelemfelkeltés eszköze volt, tekintettel arra is, hogy a lap köztudottan ingyenesen kerül terjesztésre.

A perbeli írás arról számolt be, hogy a felperes a férje halálát követően milyen módon kívánja biztosítani a „...” továbbélését. A kifogásolt cikk címe „...” és „...” - volt.

Az elsőfokú bíróság meggyőződése szerint az a következtetés, hogy a felperes mindent megtesz a szereplésért olyan véleménynyilvánításnak minősül, ami személyiségi jogait nem sérti. Tény az, hogy a felperes maga számolt be a sajtónak a gyerekvállalási szándékának módjáról, ami az intim szférába tartozik különösen akkor, ha annak valamely a szokásostól eltérő módját választja valaki. A felperes nyilatkozata és a tanúvallomások alapján a felperes kereste a „megjelenés” lehetőségét, ezzel segítve az általa szerkesztett könyv eladhatóságát is.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a közszereplő felperessel szemben nem sértő annak a véleménynek a kinyilvánítása, hogy mindent bevett a szereplésért, és ez nem minősül indokolatlanul sértőnek, bántónak vagy megalázónak sem.

Kifejtette, a felperes elképzelése tekinthető különnek, bizarrnak, azonban a felperes a gyermekvállalással kapcsolatos nyilatkozatából a formál logika szabályai szerint nem következik az, hogy lejáratva volna férje emlékét. És a tanúvallomások, néhai férjének a nyilvánosság előtti szerepvállalásai is arra utalnak, hogy a felperes gyermekvállalási elképzelései „nem álltak szemben ... gondolkodásával”.

Ezt támasztják alá a róluk megjelentetett aktfotók, a köztük levő ... különbség, illetve az a nyílt titok, hogy a költő biszexuális volt. Nyíltan beszéltek a sajtóban gyermekvállalási terveikről, az örökbefogadás azonban nem sikerült, és az is köztudomású, hogy együttesen reklámozták a Viagra nevű potencianövelő szert is.

Mindezek alapján annak megítélésénél, hogy a felperes gyermekvállalási elgondolása, ennek nyilvánosságra hozatala összefüggésbe hozható-e, illetve „arányban áll-e azzal a véleménnyel, mely szerint ezzel a felperes lábbal tiporta elhunyt férje emlékét”, az elsőfokú bíróság szerint abból kellett kiindulni, hogy ... emlékét az özvegye gondolkodásmódja sérti-e, sértheti-e.

Megállapította, hogy ... gondolkodásmódja bizarrnak, szokatlannak és meghökkentőnek, vagy akár polgárpukkasztónak is tekinthető, ugyanúgy mint a feleségéé. Álláspontja szerint az érintettek speciális, az átlagostól eltérő személyiségét okszerűtlen, a logika szabályaival ellentétes és indokolatlanul sértő, bántó vélemény, az az alperesi közlés, hogy a felperes az anyai szerepvállalás módjával, illetve annak nyilvánosság elé tárásával megsértette a néhai költő emlékét.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a jogsértést megállapította, az alperest a további jogsértéstől a Ptk. 84. § (1) bekezdésének b) pontja alapján eltiltotta, és a c) pont alapján elégtétel adására is kötelezte.

A nem vagyoni kártérítés iránti felperesi igény tekintetében hivatkozott a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésére, a Pp. 164. § (1) bekezdésére, a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdésére, a 34/1992. (VI. 1.) számú Alkotmánybírósági határozatra, a Pp. 163. § (2)-(3) bekezdésére és a Pp. 206. § (3) bekezdésére.

A felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényét 4.000.000 forintban jelölte meg, előadva, hogy családja, ismerősei felelősségre vonták a cikkben írtak miatt és magyarázkodnia kellett. Különösen sérelmezte, hogy a cikk címével ellentétben nem járatta le férje emlékét, „hanem rengeteg áldozatot vállalt az emlék méltó megőrzéséért”.

Az elsőfokú bíróság szerint a perbeli esetben külön bizonyítás nélkül is elfogadható és köztudomásúnak tekinthető, hogy az alperes által nyilvánosságra hozott jogsértő „közlemény” alkalmas hátrány okozására. Értékelte, hogy a jogsértő tartalom a lap címlapján, a cikk címében fogalmazódott meg és azt is, hogy a felperest ért hátrányt csak részben kompenzálta az, hogy az alperesi lap a felperessel egyeztetve egy másik írást is megjelentetett.

Kiemelte, hogy a tanúvallomások alátámasztották a felperes által a hátrányokra vonatkozóan előadottakat és mindezeket figyelembe véve a felperesnek járó nem vagyoni kártérítés összegét 600.000 forintban és járulékaiban határozta meg.

A Pp. 2. § (1) bekezdésére, a 3. § (3) és (4) bekezdésére, a 141. § (6) bekezdésére hivatkozással rámutatott arra, hogy mellőzte az alperes által meghallgatni kért tanú idézését, mert az indítványt az alperes nyilvánvalóan elkésztetten terjesztette elő. A közel két éve folyó perben lehetősége lett volna annak korábbi előterjesztésére is, ezen kívül az alperes vállalta is a tanú előállítását.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen a felperes és az alperes is fellebbezést terjesztett elő.

A felperes fellebbezésében előadta, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott ítéletet hozott a tekintetben, hogy az alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát. Ugyanakkor álláspontja szerint nem fogadható el az, hogy a súlyos jogsértés és a sokoldalú bizonyítással alátámasztott hátrányokat mindössze 600.000 forint nem vagyoni kártérítéssel látta kompenzálhatónak.

Előadta, hogy férje halála óta az életének, munkájának legnagyobb részét a házastársa emlékének és irodalmi hagyatékának az ápolása teszi ki, és a keresetben kifogásolt közlés éppen ezt kérdőjelezi meg.

Az évről-évre megszervezett szavalóverseny, a Nemzeti Színházban megtartott emlékest, a ... Irodalmi Alapítvány keretében a ... Emlékmúzeum megszervezéséért, az utcanév kiadásáért, a köztéri szobor állításáért való áldozatos munkája véletlenül sem a saját személyét tolta előtérbe, így a társadalmi megítélésére az alperesi közlés nagyon rossz hatással volt.

Közölte, hogy húsz tanú meghallgatását indítványozta, s ha az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy ezzel nem tett eleget a rá háruló bizonyítási kötelezettségnek, akkor nem hogy korlátozni nem kellett volna bizonyítási indítványait, hanem kifejezetten ki kellett volna oktatnia arra, hogy a már lefolytatott bizonyítás során felmerült bizonyítékok még nem támasztják alá a kereseti kérelmében foglaltakat, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése mellett további tanúk meghallgatását indítványozta.

Az alperes jogorvoslati kérelmében az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Előadta, hogy az, hogy „a felperes mindent megtesz a szereplésért” olyan vélemény, amely személyiségi jogait nem sértheti, hiszen saját maga számolt be gyerekvállalási szándékáról, annak módjáról, illetve ő kereste a sajtónál a megjelenési lehetőségeket.

Érdekeit a nagyobb nyilvánosság és a figyelem középpontjába kerülés szolgálta, önként teregette ki „bizarr, különc, polgárpukkasztó és átlagostól eltérő gondolkodásra valló, egyébként intim szférába tartozó gyerekvállalási terveit”. Ráadásul amikor az érintett apajelölt visszautasítása ismertté vált, a felperes akkor is, önszántából, egy már „eldőlten meg nem valósuló tervvel állt a nyilvánosság elé”.

Előadta, hogy a felperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy kialakulhatnak vele kapcsolatban negatív vélemények is. A felperes kereste a nyilvánosságot, önmagára és receptgyűjteményére kívánta irányítani a figyelmet, amit a tanúk nyilatkozatai is alátámasztottak. A szakácskönyv megjelenésében

reklámlehetőséget is látott és abban az igényben is „hogyan jelenjen meg egy harmadik cikk is, amit azonban már ő ír”.

Hivatkozott arra, hogy a Ptk. 339. § (1) bekezdése által megkívánt okozati összefüggés a kár és a felróható magatartás között nem áll fenn, valamint arra, hogy önmagában a cím és az alcím - a cikk tartalmának elolvasása nélkül - alkalmatlan bármilyen negatív vélemény kialakítására. A cím egyébként önállóan nem értelmezhető, nem megbotránkoztató, legfeljebb csak felkeltheti az olvasók figyelmét és arra ösztönözheti őket, hogy olvassák el a lapban megjelenteket. Azonban az nem bizonyított, hogy a főcím okozta a kárt, és az sem, hogy a felperes közvetlen ismerősei csak a főcímet látva, a cikk tartalmáról meg sem győződve kérdőre vonták a felperest. Szerinte kérdéses az is, hogy egy más cím használata esetén, vagy ha ugyanezen cím alatt egy szavalóversenyről, egy új emléktábla avatásáról készült volna a beszámoló, akkor annak is negatív felhangja lett volna.

Álláspontja szerint a cikk tartalma és nem annak címe az, ami miatt a felperest családja, ismerősei felelősségre vonták, illetve ami miatt magyarázkodásra kényszerült.

A felperes közszereplő. Előélete köztudomású, a ... korkülönbséggel történő házasságkötése, a felvállalt biszexualitás, a nyilvános fotók és a Viagra reklám által. Az soha nem érdekelte, hogy az átlagemberek mit gondolnak róla, a nyilvánosság előtt vállalta a polgárpukkasztó megnyilvánulásokat, sőt kereste is azokat.

Annak ellenére, hogy álláspontja szerint nem valósított meg jogsértést a felperes kérésére „...” főcímmel a címlapon jelentetett meg „minimálisan 28-as betűméretben” egy írást.

Iratellenes az elsőfokú bíróságnak a kompenzációként kért cikk megjelentetésére vonatkozó megállapítása, mert jóhiszeműen tett eleget a felperes igényének, a peren kívüli megegyezésük alapján a „...” kinevette a fitness gurukat” című írás címlap sztoriként jelent meg. Ezt követően a felperes további cikkek megjelentetését követelte, amelynek azonban már nem kívántak eleget tenni.

Állította, hogy a cikk fő címe, alcíme nem volt alkalmas a felperes jóhírnevének és emberi méltóságának a megsértésére, a hivatkozott hátrányok pedig nem bizonyítottak, így hiányzik a Ptk. 339. § (1) bekezdése által megkívánt okozati összefüggés a kár és a felróható magatartás között.

Az alperes a felperesi fellebbezésre tekintettel észrevételeket terjesztett elő és a kereseti kérelem megalapozottságának kérdése körében kiemelte, hogy szubjektíven kizárt a károkozás, mert a felperes érdekeit szolgálta a nagyobb nyilvánosság, hiszen ezáltal a figyelem középpontjába került. Egy meg nem valósuló tervvel, önszántából állt a nyilvánosság elé és tudatában volt annak is, hogy ötlete egyrészt az intim szféra határait önként rombolja le, másrészt az az átlagos gondolkodású nyilvánosságot megoszthatja.

Hangsúlyozta, hogy objektíven kizárt a károkozás, mert a felperes nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani a főcím alkalmazásával okozott kárt. A cikk címének önmagában nincs „értelme”, ezért logikátlan és életszerűtlen, hogy valaki ez alapján alkosson véleményt.

Hivatkozott a „kompenzációként” megjelentetett „...” című cikkekre is. Álláspontja szerint nem tekinthető a tisztességes eljárás alapelve sérelmének az, hogy az

elsőfokú bíróság a további tanúmeghallgatásokat mellőzte, mert a felperesi indítvány teljesítése az ügy elhúzódását és az eljárás ésszerű időn túli befejezését eredményezte volna.

A felperes fellebbezése nem alapos, az alperes jogorvoslati kérelme megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla általánosságban az alábbiakat emeli ki.

A sajtószabadság olyan kiemelt fontosságú alapjog, amely megnyilvánul abban is, hogy azt az Alkotmány is elismeri és védeni rendeli a 61. § (2) bekezdésében.

A Ptk. 75. §-a védelmet kíván nyújtani a személyiség megsértésének mindenféle megnyilvánulásával szemben.

A Polgári Törvénykönyv ezen belül a legjelentősebb személyhez fűződő jogokat külön is nevesíti.

A hírnév az adott természetes személyre vonatkozó azon tényállítások, ismeretek összessége, amelyek megalapozzák a személy értékelését, a személyével kapcsolatos értékítéleteket. A személy híre csak akkor lehet az értékelés reális alapja, ha az alapul szolgáló tényállítások az objektív valóságot fejezik ki. A hírnév megsértését a jog szankcionálja, így a Ptk. 78. § (2) bekezdése értelmében jó hírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyére vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A jogvédelem abban az esetben indokolt, ha a sérelem objektív valótlanságot tartalmazó tényállítás útján vagy a valós tények hamis színben való feltüntetésével valósul meg.

Ki kell emelni, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának alkotmányos védelme körében az Alkotmánybíróság a 36/1994. (VI. 24.) határozatában azt mondta ki, hogy a vélemény annak érték- és igazságtartalmára tekintet nélkül védett, védelem illeti meg az olyan gondolatokat, nézeteket is, amelyek sértőek, meghökkentőek vagy aggodalmat keltenek.

A véleménynyilvánítás szabadsága tehát mindenféle közlés szabadságát magába foglalja, függetlenül a közlés módjától, értékétől, valóságtartalmától, ezért a bíróság a vélemény érték- és igazságtartalmával nem foglalkozhat, mert ennek megítélése nem feladata.

Ebből következően a véleménynyilvánítás csak akkor válik jogellenessé, ha a bíráló túllépi a szabad véleménynyilvánítás határait, ha a bírálat önkényes, nem felel meg az emberi gondolkodás, az ítéletalkotás elemi szabályainak, a társadalmi rendeltetésének.

Az Alkotmánybíróság a véleménynyilvánítás szabadságával, terjedelmével és annak korlátaival foglalkozó több határozatában rámutatott arra, hogy a kritikát, véleménynyilvánítást, a véleményt adó személy személyes értékítéletét alkotmányos védelem illet meg, még akkor is, ha az esetleg hamis, nem a valóságnak megfelelő, vagy érzelmen alapuló és módjában, hangvételében kifogásolható.

A felperesi igény megítélésénél a bíróságnak figyelemmel kellett lenni arra is, hogy a kifogásolt közlés milyen szövegkörnyezetben, közegben, milyen előzményeket követően került nyilvánosságra.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla arra is, hogy az adott tényállás, a kifogásolt szöveg, a szóhasználat alapján kellett döntenie abban a kérdésben, hogy megvalósult-e jogsértés, tehát a fellebbezés alapján a másodfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által megjelölt és az elsőfokú bíróság által jogsértőnek ítélt kitétel - a cikk címe - a felperes személyével összefüggésbe hozható valótlan, sértő tényállítást tartalmaz-e, vagy olyan véleménynyilvánításnak tekinthető, ami a személyhez fűződő jogsértés megállapítására nem ad alapot.

A másodfokú bíróság a perbeli esetben - az elsőfokú bíróságtól eltérően - arra az álláspontra helyezkedett, hogy a sérelmezett címben foglaltak megítélése nem függetleníthető attól a körülménytől, hogy az alperes által közzétett a „...” megfogalmazást milyen felperesi magatartás, megnyilvánulás váltotta ki.

A felperes nyíltan vállalva közölte, hogy a „...”, „...” intellektualitásának, zsenialitásának” továbbélése érdekében „...” egyetlen fiúunokáját”-tól szeretne gyermeket, amelyet nővére hordana ki. Ettől az érintett ... elzárkózott. Mindezt maga a felperes nyilatkozta az alperesi lapnak és „A pap nem akar gyermeket ... nővérétől” cikk tartalmát nem kifogásolva, az abban foglaltakat nem sérelmezve, nem állította, hogy a megjelentek nem felelnek meg a valóságnak.

Maga a felperes közismert média szereplőként a gyermekvállalásról, a „...” továbbviteléről személyesen nyilatkozott, a nyilvánosság elé tárta saját és néhai férje magánéletét, szexuális, biszexuális kapcsolatait is. A felperes ...-el való házasságáról szóló cikkek, a róluk készített és a médiában közismerten kérésükre megjelentetett aktfotók, nyilatkozataik már korábban is eltérő megítélést váltottak ki a nyilvánosság, a hétköznapi átlagos gondolkodású emberek részéről, kialakulhatott egy, meghökkenésen alapuló vélemény a felperesről és ... kapcsolatáról, a házasságukról. A felpereshez közel álló személyek köztudottan tudomással bírtak ... és a felperes előéletéről is, szokásaikról, kapcsolataikról, terveikről, szerelmi viszonyaikról és a tanúk a meghallgatásuk során is erről számoltak be.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a kifogásolt cikk címe nem minősül tényállításnak. A különböző médiában is közzétett előzményeket követően a felperes által nyilvánosságra hozott, a ... továbbvitelével kapcsolatos sajátos felperesi elképzelést tartalmazó nyilatkozat alapján kialakult egyfajta értékítéletet, következtetést fejez ki a cím, amelyre az újságíró nem minden alapot nélkülöző okból juthatott.

A „...” főcím tehát olyan véleménynyilvánításnak minősül, ami a felperes által előadottakból, nyilatkozatokból levont alperesi értékelésen alapul és nem vonatkoztatható el a felperesi közéleti szereplő korábbi sajtó-megnyilvánulásaitól.

A Fővárosi Ítéltábla ebben az összefüggésben vizsgálta azt is, hogy az alperes oldaláról megnyilvánuló kritikus címválasztás tekinthető-e olyan indokolatlanul sértőnek, megalázónak, amely miatt megalapozottnak kell tekinteni a felperes személyiségi jogvédelemre irányuló igényét.

A rendelkezésre álló adatok, a szóhasználatok köznapi értelemben vett értelmezése tükrében a Pp. 206. § szerinti mérlegelése során a Fővárosi Ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a közízlés befolyásolására alkalmas, felperes által felvállalt magatartás kiválthatott olyan ellenreakciót, amely a felperes számára a szubjektív megítélése szerint akár sértő jelleget is hordozhat, azonban a sérelmezett közlés megítélésénél nem ennek volt értékelhető jelentősége, hanem annak, hogy a társadalmi közfelfogást tekintve az átlagos társadalmi, etikai normáknak nem megfelelő magatartásra is figyelemmel minősíthető-e a címválasztás minden alapot nélkülözőnek, indokolatlanul bántónak, megalázónak. A másodfokú bíróság megítélése szerint a felperes a gyermekvállalási elképzelését annak felemelő és intim jellege ellenére olyan módon tárta a nyilvánosság elé, amely a felperes és néhai férje átlagostól eltérő életfelfogása ellenére is megütközés kiváltására alkalmas, amelyet az általa megjelölt cél - a ... biztosítása - sem indokolhat, figyelemmel arra, hogy ...-nek férfi leszármazói élnek, ráadásul a felperes épp azt a leszármazót hozta elképzelésével kellemetlen helyzetbe, aki a ... biztosítására hivatott, ezért az alperes által használt főcím, mint a felperes magatartásának értékelése a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megállapítására kellő alappal nem szolgálhat.

A másodfokú bíróság kiemeli azt is, hogy a Ptk. 76. §-a értelmében a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti az emberi méltóság megsértése.

Az emberi méltóság fogalmát sem az Alkotmány 54. §-a, sem a Ptk. 76. §-a nem határozza meg. Az Alkotmánybíróság az emberi méltósághoz való jogot az ún. „általános személyiségi jog” egyik megfogalmazásának tekinti, melyet a bíróságok is minden esetben felhívhatnak az egyén autonómiájának védelmére, ha az adott tényállásra a konkrét, nevesített alapjogok egyike sem alkalmazható [8/1990. (IV. 23.) AB határozat]. Az általános személyiségi jog az ember értékminőségének a kifejeződése [34/1992. (VI. 1.) AB határozat]. A polgári jog által biztosított személyiségvédelem körében az ember személyiségét alkotó lényegi tulajdonságok és ismérvek összessége jelenti az emberi méltóságot és (külön nevesített személyiségi jogok hiányában) a személyiséget ebben a vonatkozásban ért támadás ad alapot az emberi méltóság sérelme miatti személyiségi jogvédelemre.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a felperes emberi méltósága sem sérült - az általa felvállalt magatartásra vonatkozóan, a nyilatkozatára tekintettel - olyan közlés nem került nyilvánosságra, amely emberi mivoltában, értékminőségében sértette volna, illetve, amelyek olyan indokolatlan, bántó jellegűnek tekinthetők, amelyek sérthetnék a felperes személyhez fűződő jogát.

A jogsértés megállapításának hiányában az egyes jogkövetkezmények alkalmazásának már nem volt helye, ezért ezzel a másodfokú bíróság érdemben már nem foglalkozott.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében megváltoztatta és a felperes keresetét teljes egészében elutasította.

A másodfokú bíróság a perköltség viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül is érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése - a 4/A. § szerinti áfával növelt összegben -, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2011. december 8.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő